

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 174/09-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. júna 2009 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti H., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. J. K., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva zaručeného čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 29 Cb 68/01 a jeho uznesením sp. zn. 29 Cb 68/01 z 30. novembra 2001, rozsudkom sp. zn. 29 Cb 68/01 zo 16. októbra 2003, uznesením sp. zn. 29 Cb 68/01 zo 17. augusta 2004 a uznesením sp. zn. 29 Cb 68/01 z 5. novembra 2007, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Obo 246/2007 a jeho uznesením sp. zn. 6 Obo 246/2007 z 11. decembra 2008 a v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Obo 247/2007 a jeho rozsudkom sp. zn. 6 Obo 247/2007 z 11. decembra 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti H., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. apríla 2009 doručená sťažnosť spoločnosti H., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. J. K., Advokátska kancelária, B., ktorou namietala porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 29 Cb 68/01 a jeho uznesením sp. zn. 29 Cb 68/01 z 30. novembra 2001, rozsudkom sp. zn. 29 Cb 68/01 zo 16. októbra 2003, uznesením sp. zn. 29 Cb 68/01 zo 17. augusta 2004 a uznesením sp. zn. 29 Cb 68/01 z 5. novembra 2007, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Obo 246/2007a jeho uznesením sp. zn. 6 Obo 246/2007 z 11. decembra 2008 a v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Obo 247/2007 a jeho rozsudkom sp. zn. 6 Obo 247/2007 z 11. decembra 2008.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že sťažovateľka bola účastníčkou konania na strane odporcu vedeného na krajskom súde na základe návrhu z 25. októbra 2001, ktorým sa navrhovateľ domáhal ochrany proti konaniu v rozpore so zákonom č. 55/1997 Z. z. o ochranných známkach v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochranných známkach“). Podľa navrhovateľa mala sťažovateľka pri svojej podnikateľskej činnosti používať v obchodnom styku označenie graficky aj textovo zhodné s ochrannými známkami registrovanými v prospech navrhovateľa Úradom priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky pre špecifikované tovary a služby. Navrhovateľ žiadal zakázať sťažovateľke užívanie predmetných ochranných znáмок v súvislosti s označovaním akýchkoľvek tovarov a služieb, stiahnutie z trhu všetkých takto označených predmetov, poskytnutie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 1 000 000 Sk, právo uverejniť výrokovú časť rozsudku v troch denníkoch, ako aj priznať navrhovateľovi trovy konania. Súčasťou návrhu bol aj návrh na vydanie predbežného opatrenia, ktorým sa mal uložiť zákaz

používania špecifikovaných ochranných známk do právoplatného skončenia veci. Krajský súd vyzval navrhovateľa na úhradu súdneho poplatku v celkovej sume 4 000 Sk a v sume 500 Sk (za návrh vo veci a za návrh na vydanie predbežného opatrenia).

Rozsudkom sp. zn. 29 Cb 68/01 zo 16. októbra 2003 krajský súd v neprítomnosti sťažovateľky návrhu vyhovel, okrem časti týkajúcej sa špecifikovanej ochrannej známky, kde konanie zastavil. Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že sťažovateľka vo svojom „*styku*“ a korešpondencii používa ochranné známky navrhovateľa a že predmety činnosti sťažovateľky sú zhodné s predmetmi činnosti navrhovateľa.

Proti prvostupňovému rozsudku sa sťažovateľka odvolala, pričom ho odôvodnila tým, že zo strany navrhovateľa neboli predložené žiadne tovary a služby sťažovateľky, pri označovaní ktorých by sťažovateľka porušila práva navrhovateľa na ochrannú známku. Podľa sťažovateľky používanie ochrannej známky v súvislosti s nekomerčnými aktivitami nie je v rozpore so zákonom, keďže ten poskytuje ochranu len tovarom a službám podobným alebo zameniteľným, pre ktoré je ochranná známka registrovaná.

Krajský súd vyzval sťažovateľku na úhradu súdneho poplatku za podanie odvolania v sume 54 000 Sk, a podľa sťažovateľky teda určil sumu o 50 000 Sk vyššiu, ako bola suma súdneho poplatku určeného navrhovateľovi za podanie jeho návrhu. K tomu sťažovateľka uvádza, že tento diametrálny rozdiel poplatkov určených pre navrhovateľa a sťažovateľku krajský súd nijako neodôvodnil a nevyhovel ani jej žiadosti o oslobodenie od súdneho poplatku. Až najvyšší súd ako súd odvolací uznesením sp. zn. 6 Obdo 246/2007 z 11. decembra 2008 poukázal na to, že zvýšenie súdneho poplatku pre sťažovateľku je z hľadiska požadovaného finančného zadost'učinenia v sume 1 000 000 Sk správne.

Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 6 Obo 247/2007 z 11. decembra 2008 potvrdil prvostupňový rozsudok krajského súdu s odôvodnením, že sťažovateľka ochrannú známku navrhovateľa používala, o čom svedčia písomné podania sťažovateľky tvoriace súčasť spisového materiálu.

Sťažovateľka je toho názoru, že v konaniach vedených krajským súdom a najvyšším súdom nebola dodržaná „*rovnosť strán sporu*“, a to určením rozdielneho súdneho poplatku

v tej istej veci, a bolo porušené jej právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože konajúce súdy „*nerespektovali skutkový a zákonný stav*“.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti v závere sťažnosti sťažovateľka navrhla ústavnému súdu, aby vo veci rozhodol a „*nálezom vyslovil sťažovateľom namietané porušenie jeho základných práv a slobôd v sťažnosťou napadnutých konaniach vedených pred Krajským súdom v Bratislave a Najvyšším súdom SR pod sp.zn. 29Cb/01, resp. Cbo 247/2007 a v týchto konaniach vydanými rozhodnutiami*“, a súčasne aby „*sťažnosťou napadnuté rozhodnutia súdov zrušil, vec vrátil na ďalšie konanie Krajskému súdu v Bratislave a súčasne zakázal pokračovať v porušovaní základných práv a slobôd sťažovateľa označenými porušovateľmi*“. Zároveň sťažovateľka požiadala o náhradu trov konania v súlade s príslušnými právnymi predpismi.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na rovnosť účastníkov v súdnom konaní zaručeného čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (sťažovateľka argumentujúc „*rovnosťou sporových strán v konaní*“ označila v sťažnosti čl. 47 ods. 2 ústavy, čo ústavný súd považoval za zrejmu nesprávnosť a posúdil túto časť sťažnosti ako námietku porušenia čl. 47 ods. 3 ústavy).

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že petit sťažnosti je do značnej miery nepresný a neurčitý, vychádzajúc však z celého obsahu sťažnosti preklenul jej nedostatky tak, že ustálil predmet konania v rozsahu, ako je to uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia.

1. Ústavný súd sa v prvom rade vysporiadal s námietskou porušenia základného práva zaručeného čl. 47 ods. 3 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutiami krajského súdu, a to uznesením sp. zn. 29 Cb 68/01 z 30. novembra 2001, ktorým sa rozhodlo o vydaní predbežného opatrenia, rozsudkom sp. zn. 29 Cb 68/01 zo 16. októbra 2003, ktorým krajský súd rozhodol o merite veci, uznesením sp. zn. 29 Cb 68/01 zo 17. augusta 2004, ktorým krajský súd rozhodol o nepriznaní sťažovateľke oslobodenia od súdnych poplatkov a uznesením krajského súdu sp. zn. 29 Cb 68/01 z 5. novembra 2007, ktorým krajský súd uložil sťažovateľke zaplatiť súdny poplatok za podanie odvolania.

Ustanovenie čl. 127 ods. 1 ústavy limituje právomoc ústavného súdu vo vzťahu k ostatným orgánom verejnej moci princípom subsidiarity. Podľa neho rozhoduje ústavný súd o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Právomoc ústavného súdu je daná v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov rozhodovať v konkrétnej veci, a poskytnúť tak ochranu

označeným základným právam alebo slobodám sťažovateľa, porušenie ktorých namieta (III. ÚS 181/04).

Sťažovateľka sa ochrany svojich práv vo vzťahu k uvedeným prvostupňovým rozhodnutiam krajského súdu mohla podľa zákona účinne domáhať (a aj sa domáhala) využitím opravného prostriedku – odvolania poskytovaného ustanoveniami zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov. V tomto kontexte bol najvyšší súd ako druhostupňový súd povinný poskytnúť ochranu základným právam sťažovateľky, porušenie ktorých namieta v sťažnosti podanej ústavnému súdu. Právomoc ústavného súdu je preto s ohľadom na znenie čl. 127 ods. 1 ústavy bezprostredne vo vzťahu k rozhodnutiam krajského súdu a k procesnému postupu krajského súdu predchádzajúcemu týmto rozhodnutiam vylúčená.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v časti týkajúcej sa namietaného porušenia základného práva zaručeného čl. 47 ods. 3 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní sp. zn. 29 Cb 68/01 a jeho napadnutými rozhodnutiami odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 6 Obo 246/2007 z 11. decembra 2008

Ústavný súd k tejto časti sťažnosti poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd zo sťažnosti a súdneho spisu krajského súdu v súvislosti so súdnymi poplatkami v danej veci zistil:

Krajský súd vyzval sťažovateľku na úhradu súdneho poplatku v sume 54 000 Sk za podané odvolanie proti jeho rozsudku sp. zn. 29 Cb 68/01 zo 16. októbra 2003. Sťažovateľka návrhom doručeným krajskému súdu 13. apríla 2004 požiadala o oslobodenie od súdnych poplatkov. O jej návrhu rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 29 Cb 68/01 zo 17. augusta 2004, ktorým jej oslobodenie od súdnych poplatkov nepriznal. Proti predmetnému uzneseniu sa sťažovateľka 13. septembra 2004 odvolala. O tomto odvolaní rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Obo 208/04 z 29. novembra 2004, ktorým prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

Uznesením sp. zn. 29 Cb 68/01 z 5. novembra 2007 krajský súd opätovne vyzval sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku v sume 54 000 Sk. Sťažovateľka sa proti tomuto uzneseniu 3. decembra 2007 odvolala, pričom argumentovala tým, že rozsudok, proti ktorému smeruje odvolanie, nemal byť vôbec vydaný, keďže zo strany navrhovateľa nebol zaplatený poplatok v zákonom stanovenej výške, preto mal súd konanie zastaviť. Podľa nej v zmysle „*princípu ústavnej rovnosti právnych subjektov*“ maximálna výška poplatku môže byť teda na úrovni poplatku zaplateného navrhovateľom. Určený súdny poplatok nepovažuje za zákonný, pretože súd sa nerovnako správa k navrhovateľovi a sťažovateľke.

O podanom odvolaní rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Obo 246/2007 z 11. decembra 2008, ktorým uznesenie krajského súdu sp. zn. 29 Cb 68/01 z 5. novembra 2007 ako vecne správne potvrdil. Najvyšší súd považoval žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov uplatnenú v podanom odvolaní za už rozhodnutú, a to uznesením krajského súdu sp. zn. 29 Cb 68/01 z 5. novembra 2007, ktoré bolo potvrdené uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 208/04 z 29. novembra 2004, pretože v odvolaní sťažovateľka neuviedla „*žiadne iné relevantné doklady k tejto žiadosti*“. Najvyšší súd uviedol, že podľa jeho názoru je pri tých istých pomeroch účastníka, ktoré boli zistené v rámci nepriznania oslobodenia od súdnych poplatkov, svojím pôvodným rozhodnutím viazaný. Vo vzťahu k výške poplatku stanovenej krajským súdom poukázal na ustanovenia sadzobníka súdnych poplatkov ako súčasť zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „*zákon o súdnych poplatkoch*“), konkrétne

na položku 3 písm. b) sadzobníka, podľa ktorej výška poplatku v konaní z práv k obchodnému menu, ochranným známkam a označeniu pôvodu predstavuje sumu 4 000 Sk a za uplatnenú nemajetkovú ujmu v sume 1 000 000 Sk ide o 5 % z ceny predmetu konania, to znamená sumu 50 000 Sk. Súdny poplatok teda predstavoval celkovú sumu 54 000 Sk. S výškou súdneho poplatku určenou súdom prvého stupňa sa teda najvyšší súd stotožnil.

Ústavný súd ďalej zo súdneho spisu krajského súdu zistil, že navrhovateľ v konaní sp. zn. 29 Cb 68/01 skutočne na základe výziev krajského súdu zaplatil 28. novembra 2001 súdny poplatok za návrh vo veci samej v sume 4 000 Sk a v ten istý deň aj súdny poplatok za návrh na vydanie predbežného opatrenia v sume 500 Sk kolkovými známkami. Zároveň však ústavný súd zistil, že krajský súd 1. februára 2002 vyzval navrhovateľa na doplatenie súdneho poplatku v sume 50 000 Sk a navrhovateľ podľa kópie výpisu z jeho bankového účtu (záznam z 15. februára 2002 na č. 1. 75 súdneho spisu) takto stanovený súdny poplatok aj zaplatil.

Za týchto skutkových okolností je potrebné konštatovať, že všetky námietky sťažovateľky týkajúce sa porušenia jej základného práva na rovnosť účastníkov v súdnom konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ktoré malo spočívať výlučne v nerovnakom vyrubení súdneho poplatku účastníkom konania a z ktorého sťažovateľka odvodila aj námietku porušenia svojho práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemajú žiadny reálny základ. Porušenie označeného základného práva sťažovateľka namietala proti krajskému súdu (jeho uzneseníu sp. zn. 29 Cb 68/01 z 5. novembra 2007), keď tvrdila, že *„Navrhovateľovi uložil súd za návrh vo veci samej zaplatiť súdny poplatok 4000,-Sk a odporcovi (sťažovateľke, pozn.) za odvolanie o 50 000,- Sk viacej. Toto diametrálne zvýšenie súdneho poplatku nijako súd neodôvodnil ani na námietku sťažovateľa a sťažovateľovi ani na jeho žiadosť nepriznal oslobodenie od tak vysokého a podľa názoru sťažovateľa nezákonného súdneho poplatku ...“*, a tiež proti najvyššiemu súdu, ktorý rozhodoval v odvolacom konaní a výšku poplatku (54 000 Sk) za podané odvolanie považoval za správnu, avšak podľa sťažovateľky (v citovanom uznesení súdu sp. zn. 6 Obo 246/2007 z 11. decembra 2008) najvyšší súd *„Nijako však nevysvetlil, prečo rovnaký SP nebol vymieraný navrhovateľovi ...“*. V skutočnosti však bol obidvom účastníkom vyrubený

súdny poplatok (z návrhu a za odvolanie vo veci samej) bez akýchkoľvek pochybností v rovnakej výške.

Na základe týchto zistení, z ktorých jednoznačne vyplýva, že konajúce súdy nepochybili v otázke uloženej povinnosti na zaplatenie súdnych poplatkov, a teda nič nesignalizuje v ich postupe a rozhodnutiach porušenie rovnosti účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ústavný súd konštatuje, že konajúce súdy správne uplatnili relevantnú právnu úpravu (zákon o súdnych poplatkoch) a napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu nemožno považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, z čoho by bolo možné odvodiť porušenie práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z týchto dôvodov ústavný súd v tejto časti sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Nad rámec uvedeného ústavný súd poukazuje na to, že zjavná neopodstatnenosť sťažnosti vyplýva aj z očividnej nekorektnosti argumentácie sťažovateľa nepravdivými údajmi, pretože skutočne vyrubená a zaplatená výška súdneho poplatku navrhovateľom jej musela byť zrejmá nielen prostredníctvom nahliadnutia do súdneho spisu, ale už aj zo samotného rozsudku krajského súdu sp. zn. 29 Cb 68/01 zo 16. októbra 2003, ktorý napadla odvolaním.

3. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vo vzťahu k rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 6 Obo 247/2007 z 11. decembra 2008

V právomoci ústavného súdu zostalo napokon posúdenie otázky, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím (rozsudok sp. zn. 6 Obo 247/2007 z 11. decembra 2008) o odvolaní sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 29 Cb 68/01 zo 16. októbra 2003 sú zlučiteľné s limitmi vyplývajúcimi zo sťažovateľkou označeného čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Krajský súd rozsudkom sp. zn. 29 Cb 68/01 zo 16. októbra 2003 uložil sťažovateľke zákaz používať špecifikovanú ochrannú známku navrhovateľa registrovanú Úradom priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky, povinnosť „*stiahnuť z trhu*“ všetky takto

doteraz označené predmety, povinnosť zaplatiť navrhovateľovi primerané finančné zadostučinenie, navrhovateľovi priznal právo uverejniť výrokovú časť rozsudku v troch denníkoch s celoštátnou pôsobnosťou a sťažovateľke uložil aj povinnosť uhradiť navrhovateľovi trovy konania. V časti týkajúcej sa ďalšej špecifikovanej ochrannej známky konanie zastavil. V odôvodnení rozhodnutia argumentoval, že navrhovateľ je vlastníkom ochrannej známky registrovanej Úradom priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky. Sťažovateľka používa vo svojom „styku“ aj v korešpondencii grafický formát písomnosti, ktorého súčasťou je označenie zhodné s označením chráneným ochrannou známkou navrhovateľa. Za dôkazy preukazujúce takéto konanie sťažovateľky krajský súd považoval „oznámenie Ústrednému colnému riaditeľstvu zo dňa 8. novembra 1999, list adresovaný predsedovi vlády zo dňa 27.2.1999 a daný na vedomie Ministerstvu dopravy pôšt a telekomunikácii SR. Ďalej upozornenie adresované Slovenským telekomunikáciám a.s. zo dňa 6.9.1999, doplnenie spisu Krajského súdu Bratislava zo dňa 13. 1. 2000, faktúra zo dňa 20.10.2000 a ďalšie.“. Po citácii relevantnej právnej úpravy (§ 24 ods. 1, § 25 ods. 1 a § 26 ods. 1 zákona o ochranných známkach) a opierajúc sa o vykonané dokazovanie krajský súd vyvodil skutkový a právny záver o tom, že sťažovateľka neoprávnene používa označenie chránené ochrannou známkou patriacou navrhovateľovi a že takéto jej konanie je spôsobilé reálne poškodiť záujmy navrhovateľa.

Proti prvostupňovému rozhodnutiu sa sťažovateľka odvolala dôvodiac tým, že vydaný rozsudok nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, keďže navrhovateľ nepredložil žiadny dôkaz o tovaroch a službách, ktoré by boli označené predmetnou ochrannou známkou, a teda také dôkazy sa v spisovom materiáli nenachádzajú. Rovnako sa nedajú „stiahnuť z trhu“ nešpecifikované, „neexistujúce predmety“. Sťažovateľka ďalej uviedla, že navrhovateľ, resp. jeho právny predchodca, používal ochrannú známku v súvislosti „s výkonom Zmluvy o spolupráci v oblasti vydávania telefónnych zoznamov SR z roku 1990, resp. 1992“. Platnosť a účinnosť tejto zmluvy skončí v roku 2007 a do tejto doby je navrhovateľ oprávnený ochrannú známku používať na telefónnych zoznamoch a s tým súvisiacimi aktivitami. Sťažovateľke ochranná známkou, ktorej používanie je predmetom sporu patrí už od roku 1998 na základe predloženej zmluvy, preto navrhovateľ nemôže žiadať, aby sťažovateľka svoju ochrannú známkou nepoužívala, a vzhľadom na to ani súd mu

to nemôže zakázať. Napokon asi aj z tohto dôvodu navrhovateľ „ustúpil“ a prešiel v roku 2004 k používaniu iného označenia a inej ochrannej známky pre svoje výrobky a služby. Platnosť zmluvy navrhovateľ nikdy nespochybnil ani nenapadol a jej realizácia je predmetom už medzinárodných sporov.

O odvolaní sťažovateľky proti prvostupňovému rozsudku sp. zn. 29 Cb 68/01 zo 16. októbra 2003 rozhodol najvyšší súd svojím rozsudkom sp. zn. 6 Obo 247/2007 z 11. decembra 2008, ktorým toto rozhodnutie v napadnutej časti potvrdil. V odôvodnení uviedol, že sťažovateľka namietala, že v konaní neboli preukázané žiadne dôkazy o tovaroch a službách, ktoré by boli označené predmetnou ochrannou známkou, najvyšší súd však poukazuje na „č. 1. 22, 23, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 34, 35, 36, 37, 38“, ako aj na podania sťažovateľky, napr. na „č. l. 123, 138, 156 atď“. Podľa jeho názoru ide nesporne o dôkazy preukazujúce používanie spomínanej ochrannej známky, ktorej vlastníctvo navrhovateľ preukázal. Ďalej najvyšší súd argumentoval, že sťažovateľka poukazuje na „Zmluvu o predaji podniku“ z 31. marca 1998, v zmysle ktorej predávajúci „S., B.“, zastúpený ustanoveným riaditeľom, predal podnik kupujúcemu „H., s.r.o., B.“ zastúpenému konateľom. Táto zmluva je však v rozpore so zákonom č.111/1990 Zb. o štátnom podniku v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnom podniku“), ktorý upravuje oblasť štátneho vlastníctva, pričom táto forma platí do skončenia privatizačného procesu. Zakladateľom štátneho podniku je príslušné ministerstvo, ktoré menuje aj štatutárneho zástupcu riaditeľa. Preto je predložená zmluva neplatná s poukazom na § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) a prvostupňový súd postupoval správne, keď ju ex offi posudzoval, ako keby uzavretá nebola. Najvyšší súd sa plnom rozsahu stotožnil so závermi prvostupňového rozsudku, a preto ho v napadnutej časti potvrdil.

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať skutkové a právne závery všeobecných súdov, ku ktorým dospeli pri interpretácii a aplikácii zákonov a ktoré sa stali základom na ich rozhodnutie. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (podobne aj II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 231/04).

Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne aj I. ÚS 13/00, I. ÚS 20/03, IV. ÚS 43/04).

Podľa § 24 ods. 1 zákona o ochranných známkach majiteľ ochrannej známky má výlučné právo označovať svoje tovary alebo služby ochrannou známkou, pre ktoré je zapísaná v registri, alebo ju používať v spojení s týmito tovarmi alebo službami.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ochranných známkach bez súhlasu majiteľa ochrannej známky nikto nesmie používať označenie zhodné alebo zameniteľné s jeho ochrannou známkou pre rovnaké alebo podobné tovary alebo služby, pre ktoré je ochranná známka zapísaná do registra, ani označenie zhodné alebo zameniteľné s jeho ochrannou známkou pre tovary alebo služby, ktoré síce nie sú podobné tým, pre ktoré je ochranná známka zapísaná, ale ide o ochrannú známku, ktorá má v Slovenskej republike dobré meno a jeho používanie by nepoctivo ťažilo z rozlišovacej spôsobilosti alebo dobrého mena ochrannej známky alebo by im bolo na ujmu. Rovnako nemôže používať toto označenie v spojení s týmito tovarmi alebo službami, najmä umiestňovať ho na tovary alebo na ich obaly, ponúkať alebo uvádzať na trh takto označené tovary alebo ich obaly, prípadne ich skladovať na tento účel, dovážať alebo vyvážať tovary alebo obaly s týmto označením alebo používať toto označenie v obchodnom styku, korešpondencii alebo v reklame.

Podľa § 26 ods. 1 zákona o ochranných známkach majiteľ ochrannej známky sa môže voči každému domáhať zákazu používať jeho ochrannú známku alebo označenie s ňou zameniteľné pre rovnaké alebo podobné tovary alebo služby a aby sa predmety takto označené stiahli z trhu.

Sťažovateľka v podanom odvolaní namietala, že v konaní neboli predložené žiadne dôkazy o tovaroch a službách, ktoré by boli označené predmetnou ochrannou známkou. Najvyšší súd toto tvrdenie sťažovateľky konfrontoval s listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spisovom materiáli, ktoré považoval za dôkazy preukazujúce sťažovateľkou

neoprávnené používanie ochrannej známky, a síce „oznámenie Ústrednému colnému riaditeľstvu zo dňa 8. novembra 1999, list adresovaný predsedovi vlády zo dňa 27.2.1999 a daný na vedomie Ministerstvu dopravy pôšt a telekomunikácii SR. Ďalej upozornenie adresované Slovenským telekomunikáciám, a. s., zo dňa 6.9.1999, doplnenie spisu Krajského súdu Bratislava zo dňa 13. 1. 2000, faktúra zo dňa 20.10.2000 a ďalšie.“.

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je preto nepochybne v danom prípade aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon.

Najvyšší súd v súlade s ustanovením § 25 ods. 1 zákona ochranných známkach, ktoré poskytuje ochranu majiteľovi ochrannej známky aj v súvislosti s jeho korešpondenciou, aplikoval relevantnú právnu úpravu, na základe ktorej vyvodil skutkový a naň nadväzujúci právny záver (ktorého vyvodenie bolo v jeho výlučnej právomoci) kvalifikujúci konanie sťažovateľky ako porušenie práv k ochrannej známke registrovanej Úradom priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky v prospech navrhovateľa.

Argumentáciu sťažovateľky o uzavretí „Zmluvy o predaji podniku“ z 31. marca 1998, ktorou mala spornú ochrannú známku nadobudnúť sťažovateľka, vyvrátil najvyšší súd prostredníctvom výkladu právnej úpravy zákona o štátnom podniku, na základe ktorého zmluvu posúdil ako neplatnú v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka (neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom).

Vychádzajúc zo zistených okolností a opierajúc sa o citované ustanovenia relevantnej právnej úpravy ústavný súd konštatuje, že v odôvodnení namietaného rozsudku sa najvyšší súd vysporiadal s námietkami sťažovateľky v dostatočnej miere, v súlade s podstatou a účelom príslušnej právnej úpravy takým spôsobom, že vyvodené právne závery korešpondujú so skutkovými zisteniami, a preto ich nemožno kvalifikovať ako arbitrárne a porušujúce právo sťažovateľky na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ak preskúmanie namietaného postupu, resp. rozhodnutia všeobecného súdu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, reálnosť ktorej by bolo treba preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, ústavný súd považuje takúto sťažnosť za zjavne neopodstatnenú (I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, II. ÚS 104/04).

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd posúdil sťažnosť v časti týkajúcej sa namietaného porušenia označeného práva garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru vo vzťahu k rozsudku najvyššieho súdu ako zjavne neopodstatnenú a odmietol ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. júna 2009